

*** Сценарий по романа „Лиско при квадратните същества“.

Макар да пише, че е за куклен театър - има описани мизансцени, които са непостижими за този жанр... Мисля, че по-скоро ТОЙ си е представял нещо като рисувана анимация...

Но пък и романът е безкрайно труден за пресъздаване в театър или кино. Бих казала, че това е един ЧИСТО литературен роман, за четене /и слушане! :)/, защото красотата и силата му са в ДУМИТЕ. Главното в него не е сюжетът, а по-скоро придружаващите сюжета разкази, срещи, случки, описания на местности и общества, които аха-аха да ни закрепят в ухото „Аааа! Чакай, чакай!... ТОВА ми напомня...?!!! А бе ТОВА не е лиши...“

Аз бих нарекла романа „Лиско при квадратните същества“ една силна политическа сатира на НАШЕТО време, която не би могла да бъде написана направо, но само под прикритието на детската литература...

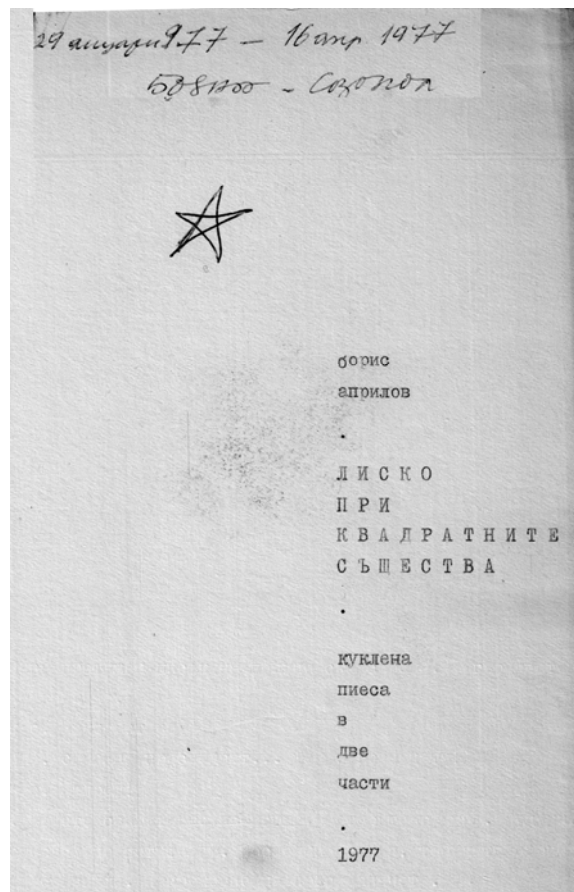
Много по-рано подобен жанр са били БАСНИТЕ, така че може да се каже, че тази книга е една БАСНЯ ЗА СОЦИАЛИЗМА и България. Уж смешна, но ужасяваща...

Ненапразно тя беше най-премълчаната от всичките му книги.

Именно затова този сценарий, вече адресиран ИМЕННО към децата – е много по-блед и безинтересен. Не зная дали някога е игран на някаква сцена. Нито дори дали е предлаган...

Ако искате да изпитате ИСТИНСКО удоволствие – прочетете романа. Даже – както става с истински хубавите книги – всеки нов прочит носи по-голямо удоволствие; нови и нови открития и усещания, от които ни избива едновременно и на смях, и на плач...

И не малко „предсказания“ за бъдещето на човечеството – и на България в частност – ако можем да приемем, че тя е част от човечеството, де!, нещо, в което ние, живеещите в нея, винаги сме се съмнявали... Дж. В. Август 2012.

борис
априлов

*

ЛИСКО
ПРИ
КВАДРАТНИТЕ
СЪЩЕСТВА

*

куклена
пиеса
в
две
части

*

1977

1.

Някъде по някой от пътищата.

Минават Мокси и Лиско.

Мокси /спира се/. Тук виждам тръни.

Лиско. Аз пък не виждам. Да вървим.

Мокси. Като видя тръни аз спирам.

Лиско. Ти яде преди малко.

Мокси. Като видя тръни – спирам. Вече се навървах. Вървим от пет дни и нищо. Нито такова, нито нищо.

Лиско. Да вървим още малко, Мокси.

Мокси. Омръзна ми. Пети ден търсим приключение и няма приключение. Наоколо само камъни и скали. Къде сме, кажи.

Лиско. Това се питам и аз. /Оглежда се./

Мокси. Тогава върви и търси. Приключения... Аз ще си паса.

Лиско. Виж, там стърчи палатка. Да стигнем поне до нея.

Мокси. Като стигнем какво? Палатката не се яде, а тръните се ядат. Край.

2.

Палатка, по която са накачени въжета и разни други пещерняшки принадлежности.

Пред палатката маса и стол. Александър закусва.

Лиско се промъква към масата.

Л и с к о. Вече пети ден откакто вървим без да срещнем живо същество. /Александър маже масло върху филийката си./ Попаднахме в тази непозната област. /Александър продължава заниманието си без да погледне лисичето./ И изведнъж – вместо живо същество – човек. /Никой не му обръща внимание./ Аз съм Лиско. /Нищо./ Тръгнали сме да за приключения. /капка внимание./ Вие сигурно ме познавате, понеже всички ме познават. /Капка внимание./ От книгите... /Никакво внимание./ С мен е Мокси.

М о к с и /влиза/. Остави този лош човек.

Л и с к о. Да, но има филийки с конфитюр. /Александър продължава да маже красиво филийката./ Точно така се маже.

А л е к с а н д ъ р /без да ги погледне/. Не ви познавам.

Л и с к о. Тази филийка е за мен, нали?

А л е к с а н д ъ р. За първи път ви виждам.

Л и с к о. Някои вместо хляб употребяват бисквити.

А л е к с. Нито съм ви чувал.

Л и с к о. Мокси, вземи си стол.

Лиско разтваря един стол и сяда край масата.

Мокси прави същото.

Неканените се настаняват, докато Александър се прави, че все още е зает с филийката.

М о к с и. На тази маса за мен няма нищо интересно.

Л и с к о. /понеже вижда че Александър си сипва чай./ На мен с лимон. /Взема си буркана с конфитюра, бръква с лъжичката и налапва./ После ще ми кажете кой сте.

М о к с и. Нямате ли бодили?

Л и с к о. Мокси, не виждаш ли, че е негостоприемен, какво му говориш!

М о к с и. Нищо не му струва да каже има ли или няма тръни.

Александър посочва с палец зад гърба си.

М о к с и. Видя ли как се разбрахме?

Мокси изчезва от масата.

Л и с к о /шари с лъжичката по вече празния буркан/. Най-мразя звън на празен буркан. /Оставя буркана на масата./ Къде ви са бисквитите? /Александър мълчи и яде./ Понякога не мога да прочета думата „бисквити“. /Отваря кутията./ Вие турист ли сте?

А л е к с /допива кафето си/. Аз бързам.

Л и с к о. За къде?

А л е к с. Трябва да се спусна в една непозната пещера.

Л и с к о. Да не сте от ония? /Александър поклаща глава./ Дето скитат по... /Александър поклаща глава./ А бе вие да не се казвате Александър? /Александър кима./ Художникът? /Кимане./ Чувал съм. /Лиско яде./

А л е к с. За мен най-важното нещо са пещерите.

Александър става и се приготвя.

Л и с к о. Мокси!
М о к с и /влиза/. Какво има?
Л и с к о. Ще слизаме в пещера.
М о к с и. Без мен!
Мокси излиза.
А л е к с. Какво каза?
Л и с к о. Ще пасе и ще ни чака.
А л е к с. Смяташ да идваш?
Л и с к о. Да не би да не може?
А л е к с. Знаеш ли какво е вътре? Пещерата в която влизам е неизвестна.
/Шепти./ Никой не я знае. АЗ я открих. Не се знае какво ме чака вътре.
Л и с к о. Мокси!
М о к с и /появява се/. Какво?
Л и с к о. Помогни за багажа.
М о к с и. Лиско, много те моля да не ме поставяш в неудобни положения.
Сега паса, а когато паса няма сила на света, която може да ме изтръгне от тръните.
Вие си влизайте по пещерите, а аз ще оставя тръните да влизат в устата ми...
Александре, кажете му най-последно на тоя!
А л е к с. Лиско, не закачай Мокси.

3.

До дупката на пещерата. Тя не се вижда, вижда се само едно дърво.
Влизат Александър и Лиско. Александър стоварва на сцената огромни пакети с багаж.
Александър завързва въжето за дървото.
Л и с к о. Какво правим?
А л е к с. Завързвам въжето за това дърво.
Александър връзва най-големия денк и останалите пакети с въжето, след което спуща въжето в дупката.
Л и с к о. Какво правим?
А л е к с. Спускам багажа на дъното на пещерата. /Пауза./ Хайде.
Л и с к о. Какво ще правим?
А л е к с. Ще се спуснем и ние.
Спущат се.
Л и с к о. Олеле!
А л е к с. Какво?
Л и с к о. Не знам.
Изчезват в дупката.

4.

Отвесния проход на пещерата. Тъмнина. Чуваме гласът на Лиско да бърбе нещо. Появява се светлина. Виждаме отвесното въже.
Александър се появява, спущайки се от горе. На гърдите му виси електрическо фенерче. На рамото му е Лиско.
Л и с к о. Не се ли спускаме много ниско?
А л е к с. Страх ли те е?

Л и с к о. Много слизане.

А л е к с. Никога не съм очаквал, че дупката е толкоз дълбока. Сигурен съм, че ще следват изненади.

Л и с к о. Кога ще се връщаме?

А л е к с. Някои колекционират марки, други картички, или кибритени кутии. Аз колекционирам пещери.

Л и с к о. Няма ли да се връщаме?

5.

Първата площадка. Адска тъмнина. Но отгоре започва да светлее. Александър се спуща с фенерчето и Лиско.

А л е к с. А!...

Л и с к о /уплашено/. Какво?

А л е к с. А!...

Л и с к о /уплашено/. Какво има?

А л е к с. Стъпихме на дъното.

Л и с к о. Това не е ли добре?

А л е к с. А!...

Л и с к о /уплашено/. Моля ви се!

А л е к с. Не е дъното!

Л и с к о. Защо? Нали стъпихме?

А л е к с. Да, но там... /Лиско диша учестено./ Има... /осветява с фенерчето./ Знаех си аз!...

Л и с к о. Кажете... Какво има там?

А л е к с. Нова дупка... Ново спущане... /Измъква ново въже./ Ах, че се радвам! /Завързва въжето за старото въже./ Открихме неоткрита досега пещера. /Вързва багажите./ Голяма изненада! /Спуска багажите в дупката./

Л и с к о. Ама... и ние ли?

А л е к с. /ентусиазирано/. Ах, как се радвам!...

6.

Тъмнина. Отново светлина отгоре. Отново се появяват двамата спущащи се по въжето. Този път се спущат мълчаливо.

А л е к с /поглежда надолу и долага доволно/. Стигнахме дъното!

Л и с к о. Това хубаво ли е?

А л е к с. Интересно е!...

Стъпят на земята. Електрическото фенерче шари наоколо. Чуваме някакво тупане. Туп-туп-туп.

А л е к с. Какъв е този шум?

Л и с к о. И на мен ми прави впечатление.

Ослушват се. Туп-туп-туп-туп...

А л е к с. Аaaa, Лиско, не така!

Л и с к о /уплашено/. Какво?

А л е к с. Сърцето ти!

Л и с к о /успокоява се/. Е да... Голямо сърце имам.

А л е к с. А!...

Л и с к о. Отново ли?

А л е к с /ликува/. Пригответи се за трето спущане!

Л и с к о. Ох!...

А л е к с /радостно/. Дано се спуснем няколко пъти!

7.

Тъмнина.

Отново светлинката. Отгоре се спущат Александър и Лиско.

Туп-туп-туп! – сърцето на лисичето.

А л е к с. Тази е най-загадъчната пещера. Продължава все надолу и надолу.

Дано се спуснем още няколко пъти! Лиско!

Л и с к о /плахо/. Какво?

А л е к с. Ще се пукна от радост!

Л и с к о. А аз от страх.

8.

Тъмнина. Светлинката се спуща. С нея – Александър и Лиско.

А л е к с. Жалко!

Л и с к о. Защо?

А л е к с. Това е дъното на дупката. /Осветява наоколо./ Нищо!... Ще се пукна от ярост.

Лиско въздъхва.

А л е к с. Ти май се успокои.

Л и с к о. Никога не съм се спущал толкова ниско в живота. си.

А л е к с /изведнъж/. А!..

Л и с к о /пъзливо/. Какво?

А л е к с. Ще се пукна от радост!

Л и с к о /трепери/. И аз...

А л е к с. Дойде ред на лодката!... Видя ли, Лиско, на всичко си му идва редът. /Отваря багажа, измъква лодката, надува я, тя се изпълва веднага с въздух./ Виж какво хубаво езеро. /Александър насочва светлината към посоката./ Хайде!

Л и с к о /пъзливо/. Ммоля?

А л е к с. Влизай в лодката!...

Л и с к о /изумено/. В лодката?

А л е к с. Не виждаш ли какво голяма езеро? Хайде! /Взима лисичето и влизат заедно./ Ще се пукна от радост.

Хваща веслата и започва да гребе.

А л е к с /спира да гребе и прошепва/. Знаеш ли какво?

Л и с к о /шепти/. Какво?

А л е к с /шепти/. Според мен...

Александър започва да гребе.

Л и с к о /шепти/. Какво според вас?

Вместо да отвърне, Александър пали големия петромаксов фенер.

Силната светлина, прогонва мрака и Александър подсвирва.

Л и с к о /изтръпва/. Защо подсвирнахте?

А л е к с. Според мен...
Гласът му секва.
Л и с к о. Какво според вас?
А л е к с. Според мен... Лиско, какво става тук?
Л и с к о /потреперва/. Какво става тук?
А л е к с. Боже мой, тази пещера!...
Л и с к о. Моля ви се, какво има?
А л е к с. Дявол да го вземе!
Л и с к о. Моля ви се, какво е станало?
А л е к с. За първи път...
Л и с к о. Какво за първи път?
А л е к с. Виждам такава пещера.
Л и с к о. Няма ли да се връщаме?
А л е к с. Да не съм луд!... А! Що за пещера!... За първи път се сблъсквам с
такова нещо... А! Не може да бъде!...
Л и с к о. Ще останем ли живи?
А л е к с. Бъди спокоен. /Погалва нежно гърба на лисичето./ И все пак,
малко, страховито лисиче, това не може да бъде.
*Александър вече не гребе, докато гали и говори, той се озърта на всички
страни.*
Л и с к о. Доколкото разбирам, попаднали сме в...
А л е к с. Точно така, но Александър не е глупак.
Л и с к о. В този лабиринт можем да се въртим докато позеленеем.
А л е к с. И да се измъкнем едва след три дни.
Л и с к о. Има най-малко петстотин разклонения.
А л е к с. Затова, ще се върнем при висящото въже. В багажа имам рибарско
влакно, ще завържем влакното за въжето и ще го пуснем след нас... Разбираш ли?
Л и с к о. За да не се губим!
А л е к с. Назад към висящото въже, с което се спуснахме!
Александър започва въодушевено да гребе. Спира. Оглежда се.
Удари на барабан. Тишина.
А л е к с. /шепти/. Лиско.
Л и с к о. Да..
А л е к с. На това място бяхме ли, или не бяхме?
Л и с к о. Май че не бяхме.
А л е к с. А според мен – бяхме... Тази напукана скала ми е позната.
Л и с к о. Има нещо такова.
А л е к с. Спокойно, ще се оправим.
*Започва отново да гребе. Лодката се движи в лабиринт от скали, които
образуват сводове на пещерата. Спира.*
А л е к с. Александър не е глупак!... Трябва да оставяме по нещо, за да
видим дали не се връщаме на същите места. Имаш ли нещо?
Л и с к о. Много ли сме зле?
А л е к с. Намерих стотинки. Ще оставям по скалите, стотинките блестят
като котешки очи.
Започва да гребе и да оставя стотинки.

Л и с к о. Колко е часът?
А л е к с. Минали са шест часа.
Л и с к о. Имаме ли нещо за ядене?
А л е к с. Две закуски.
Л и с к о. Какво ще кажете, ако преминем към първата закуска?
А л е к с. Ей сега, щом открием висящото въже!
Загребва отново и спира уморено.
Л и с к о. Не е ли по-добре да закусим преди да сме открили висящото въже?
А л е к с. Съгласен съм, но храната ни се намира при висящото въже.
Удари на барабани.
Тишина.
Л и с к о /въздъхва/. Според мен, висящото въже се превръща във висящ въпрос.
А л е к с. Ние сме първите, които попадаме в тази пещера и се загубваме в този лабиринт. Ние сме откриватели, разбираш ли?
Л и с к о. Разбирам... Това там не е ли една от стотинките?
А л е к с /сломено/. Така ли?
Л и с к о. А там още една, и още една... Което означава...
Удари на барабани. Тишина.
А л е к с. Означава, че се въртим на едно и също място.
Александър гребе.
Л и с к о. Изглежда, че навлязохме в непознато място.
А л е к с. Защо мислиш тъй?
Л и с к о. Скалите ми се виждат по-тъмни.
А л е к с. Понеже гасне светлината.
Л и с к о /сепнато/. Какво?
А л е к с. Батериите не са вечни, а и горивото в лампата свършва.
Александър гребе.
Л и с к о. Момент!
А л е к с. Какво има?
Л и с к о. Там не е ли багажа ни?
А л е к с /извиква/. Ура!... Намерихме го!... Победихме лабиринта!
Гребе бързо.

9.

Площадката с багажа.

Лодката се появява, Александър слиза от нея. След него слиза Лиско.

Александър осветява пакетите.

А л е к с. Целият багаж е тук!

Л и с к о /весело/. И закуските!

А л е к с. /живо/. И те!

Л и с к о. А знаете ли кое го няма?

А л е к с. Кое?

Л и с к о /спокойно/. Висящото въже.

Удари на барабани. Тишина.

Дълго двамата стоят изправени и гледат нагоре, където е висяло висящото въже.

А л е к с. Няма никакво въже. /Почесва се./ А само то можеше да ни върне там, откъдето сме дошли.

Започват да ядат.

Л и с к о. Вече не ме е страх и не съжалявам...

А л е к с. Но избавление от това положение няма вече, лисиче. Знаеш ли това? /Пауза./ Чудеса отдавна не стават.

Л и с к о. А изчезването на въжето?

А л е к с. Може би нещо случайно.

Л и с к о. Завързахте ли го добре?

А л е к с. Не вързвам за първи път.

ТУП!

Л и с к о. Какво падна?

Александър се навежда и вдига въжето.

А л е к с. Висящото въже вече не е висящо, а навито.

Л и с к о /уплашено/. Какво значи това?

А л е к с. Някой го е изтеглил, НАВИЛ го е, и ни го е ХВЪРЛИЛ.

Л и с к о. Става нещо много необяснимо.

А л е к с. Първо – слязохме в дупката, където имаше една площадка, после слязохме още по-долу – на втората площадка, после се спуснахме още два пъти и тръгнахме с лодка по езерото. Заблудихме се в лабиринта, върнахме се при площадката с висящото въже и...

Л и с к о. Висящото въже го нямаше.

А л е к с. Някой ни го хвърли отгоре.

Разглежда въжето.

Л и с к о /прави рупор с лапичките си/. Хееееей!

А л е к с. Хееееей!

Викат на всички страни.

Тишина. Пауза.

Алекс. Хайде в лодката.

Л и с к о. Защо?

А л е к с. Назад не можем, да опитаме напред.

10.

Отново сред стените на лабиринта.

Александър гребе.

Л и с к о /нарушава мълчанието/. Знаете ли какво?

А л е к с. /спира да гребе/. Какво?

Л и с к о. Макаратата с рибарското влакно не се върти.

Удари на барабани. Тишина.

Л и с к о. Какво означава това?

А л е к с. /взима макаратата и я разглежда/. Това означава, че сме загубени в лабиринта.

Л и с к о. Защо?
А л е к с. Някой е откачил влакното от камъка, на който го бяхме завързали.
Удари на барабани. Тишина.
Л и с к о /шепти/. Това е ужасно.
А л е к с. /шепти/. Лиско, извинявай, но... Според мен, това е краят ни.
Л и с к о. Не знам дали съм ви казал, но аз съм бил в стомаха на акула... и в ноктите на орел.
А л е к с. Знам.
Л и с к о. И пак съм жив... Не помня кой, може би мъдрецът Скомфуций...
А л е к с /усмихнато го поправя/. Конфуций!
Л и с к о. Скомфуцих се!... Но някакъв мъдрец е казал, че смъртта не е нищо друго освен заминаване, в което си загубил билета си за връщане.
А л е к с. Но сега се намираме в един ужас, Лиско. Всичко край нас е ужасно.
Л и с к о. Добре де, а можем ли да се смеем?
А л е к с. Как да се смеем?
Л и с к о. Така... Започнете да се усмихвате... В най-тежките моменти разтегнете устни за усмивка... Вижте как. /Показва./
А л е к с. Това е гримаса.
Л и с к о. Гримасата е бебето на смеха.
А л е к с /разтяга устни/. Така ли?
Л и с к о. Така!... Сега по-широко!
Започват да се усмихват, гледат се и се усмихват, все по-широко, а накрая започват да се смеят с глас.
А л е к с. Ха-ха-ха!
Л и с к о /отвърща му/. Ха-Ха!
Лабиринтът кънти от смях.
Л и с к о. Да уплашим този, който искаше да ни уплаши!
А л е к с. Да го смразим! Смеят се.
Л и с к о /вика/. Глупако, не се страхуваме!
А л е к с. Простако!
Л и с к о. Не ни плашиш вече! /Тишина./ А!... Не забелязвате ли нещо?
А л е к с. /спокойно/. Да, ние се движим.
Л и с к о /плахо/. Това пък какво означава?
А л е к с. /многозначително/. Има течение.
Л и с к о. И какво?
А л е к с. Ще ни отведе някъде.
Л и с к о. Къде?
А л е к с. Ооох! Ако знаех!...
Удари на барабани.
Л и с к о. Как бързо се движим!
А л е к с. Ние летим!
Л и с к о. Какво е това там?
А л е к с. Светлина?
Л и с к о. Фенер ли е?
А л е к с. Слънцето!

Барабани, после музика, музика, музика.

11.

Лодката с нашите герои се появява пол клоните на черни върби.

Лиско и Александър излизат на сушата. Оглеждат се.

А л е к с. Нищо не разбирам.

Л и с к о. И аз.

А л е к с. Уж се спущахме, спущахме, а излязохме на повърхността без да се изкачваме.

Л и с к о. Но си имаме закуски.

А л е к с. Какво е туй тъмно небе? Какви са тези черни върби? Къде се намираме? Не съм виждал такъв пейзаж.

Л и с к о. Закуските са на лесно, нали?

А л е к с. И как вони на бензин!

Александър запушва носа си.

Л и с к о. Не искам да ви тревожа, но някой се приближава.

А л е к с. Да се скрием.

Скриват се.

Чуваме как някъде гърмят автомобили.

Влизат Квадратната жена и Квадратният мъж, които носят на главите си противогазови маски.

М ъ ж ъ т /смъква маската/. Какъв въздух!

Ж е н а т а /смъква маската/. Каква тишина!

Хващат се за ръцете.

Лиско и Александър се споглеждат.

М ъ ж ъ т. Затова обичам да те водя в този парк.

Ж е н а т а. Следобед ще ме заведен ли на кино?

М ъ ж ъ т. Какво дават?

Ж е н а т а. "Към усъвършенстване на автомобилните гуми".

М ъ ж ъ т. А, този го чакам отдавна. Детето вчера гледало "Електронагреватели" и много го харесал!

Ж е н а т а. Това е известен детски филм.

М ъ ж ъ т /поглежда, часовника си/. Почивката ни изтече.

Целуват се и малко преди да нахлузят протизогазовите си маски, Александър и Лиско се появяват пред тях.

Мъжът и Жената стоят неподвижно и ги гледат.

А л е к с. Извинете, можете ли да ни кажете къде се намираме?

Мъжът и Жената извикват нещо и едновременно хукват, изчезват.

Л и с к о. Защо избягаха?

А л е к с. Загадъчна история... Тази непозната пещера, езерото, въжето което падна в краката ни, лабиринта...

Лиско. И тези черни върби!...

Мълчат, ослушват се в шума на колите.

А л е к с. Това е парк, а там е градът. Тръгваме ли?

Л и с к о. Не ви ли е страх?

А л е к с. Но какво да правим. Няма да стоим само тук.

Л и с к о. Каква ли е тази страна?

А л е к с. Не знам, но хората ми се струват квадратни, говорят само за техника, децата им гледат само технически филми, вместо въздух – бензинови пàри... И шум – колкото шеш. Да не се казвам Александър, ако не трепериш от страх.

Л и с к о. Прав сте, но да вървим.

Музика.

12.

Адски шум от мотори. Мрачни, настръхнали квадратни сгради със строги очертания, неестетични. Улицата е без тротоари, задръстена от смешни квадратни коли, които пълзят в двете посоки. Няма пешеходци, всичко е в колите, оборудвано с маски. На една от сградите надпис:

Национален театър на страната Квадратия
Днес – пиесата "РЕОТАН"
Утре - "ХЛАДИЛНИЦИ С ВЪТРЕШНО ГОРЕНЕ"

А по-нататък:

Куклен театър.
Днес – "ПЛОМБА"
Утре – "ОТВЕРКА"

Колите гърмят ожесточено, по улицата няма нито едно свободно място за минаване.

В дясно на сцената влизат Лиско и Александър.

Гледат картината пред себе си.

А л е к с. Такова нещо не съм и сънувал.

Л и с к о. Квадратия!

А л е к с. Няма пешеходци!

Л и с к о. Само автомобили!

А л е к с. Един до друг!...

Л и с к о. Вече се страхувам.

А л е к с. Какво предлагаш?

Л и с к о. Да бягаме.

А л е к с. Къде?

Ненадейно колите спират. Става неимоверно тихо.

Л и с к о. Видяха ни.

А л е к с. Да.

Л и с к о. Гледат ни!

Л и с к о. Да бягаме!

А л е к с. Назад към парка!

Изчезват и моментално започва експлозията на моторите, колите тръгват.

13.

Лиско и Александър бягат из парка. Спират задъхани.

– Ето ги! – извиква Лиско.

– Давай на дясно! – казва Александър.

Изчезват.

14.

Лиско и Александър спират задъхано някъде в парка.

А л е к с. Избягахме ли им?

Л и с к о. Вижте, идват от там!

А л е к с. Тогава насам!

Хукват и изчезват.

15.

Л и с к о /влиза/. Елате тук.

А л е к с /влиза/. Защо тук?

Л и с к о. Тук не могат автомобили. Ще трябва да слязат и да тръгнат пеша.

А л е к с. Хитро лисиче си ти.

Л и с к о. Цял живот в автомобили и... Не могат да бягат като нас...

А л е к с /сбутва го/. Тихо!

Притаяват се.

Чуваме как една след друга спират коли, къде – не знаем, спират някъде наблизо, разбираме го по форсирането и заглъхването на двигателите.

Тишина с напрежение.

Л и с к о /шепти/. Сега разбирам Мокси.

А л е к с. Тихо!

Л и с к о. Сега си пасе и никой не го гони.

А л е к с. Тихо.

Л и с к о. Идват право към нас.

Влизат три квадратни същества. Смъкват маските си.

П ъ р в о т о. Какво стана?

В т о р о т о. Докато спрем колите и изчезнаха.

Т р е т о т о. Бе какви бяха тия. Едното ми приличаше на човек, а другото на лисиче.

В т о р о т о. Човек... Минал покрай хората.

П ъ р в о т о. Заприлича ми на ламаринианец.

Т р е т о т о. Като го хванем ще разберем.

Влиза Четвъртото квадратно същество.

Ч е т в ъ р т о т о. Изгървахте ли ги?

Т р е т о т о. Къде ще бягат!...

П ъ р в о т о. Какъв въздух!

В т о р о т о. Каква тишина!...

Ч е т в ъ р т о т о. Ти тръгни насам, а ти натам... Вие заобиколете.

Л и с к о /шепти на Александър/. Заграждат ни.

А л е к с. Те са тежко, подвижни и ще хукнем през тях. Еднооо, двееее, три!

Хукват, пробиват обръча.

16.

Колите на преследвачите.

Александър бързо отваря едната и влиза. След него – Лиско.

17.

В автомобила. Александър и Лиско седят един до друг.

Александър пали колата.

А л е к с. Потърси маски.

Л и с к о. Ето три.

А л е к с. Сложи си една. /Сам си поставя маска./ Сега сме квадратни.

Л и с к о. И какво?

А л е к с. Ще избягаме.

Л и с к о. Давайте!

А л е к с. Все пак ще ни настигнат.

Лиско показва ключове.

А л е к с /с възхищение/. Страшен си!

Колата тръгва.

18.

Колата префучава пред нас. Вътре са Лиско и Александър.

Притичват четиримата.

Викове:

– Избягаха!

– Напред към колите!

– Не може!

– Защо?

– Лисичето е откраднало...

– ...ключовете на колите!

19.

Потокът от коли.

Сред тях – кола с две квадратни същества. Само вдигнатата нагоре опашка ни подсказва, че тук са героите ни.

Л и с к о. До тук – добре!

А л е к с. Скрий опашката си.

Л и с к о. Крия я, но нека да разглежда.

Свива опашката си.

Пауза в която колата върви с потока на другите коли. Моторите гърмят.

Л и с к о. Докога ще обикаляме?

А л е к с. Докато обикаляме няма поне да ни хванат.

Л и с к о. Какво ли ядат квадратните?

А л е к с. Стига с твоето ядене!

Л и с к о. Пуснете радиото.

Александър включва радиоприемника на автомобила.

Р а д и о т о. ...Методът има много достоинства. Преди всичко в резултат на флуидалното изгаряне на въглищата. Флуидация наричаме процеса на създаване

пулп от дребните частици на твърдите тела чрез смесването им с течност или газ...
Внимание, внимание! Прекъсваме редовното предаване и беседата за въглищата.
Извънредно съобщение. В столицата ни са се появили непознати същества.
Подгонени, съществата са откраднали кола номер 173-196, бяла и са побегнали.
Търсете бяла кола марка ГИБО, номер 173-196!... Обадете се веднага на специалния
отдел. Продължаваме беседата за въглищата... Този процес предизвиква ускоряване
на химическите реакции...

Александър изключва радиото и започва да се оглежда. Лиско също се
оглежда. Опашката му се измъква нагоре, но той я удря с замах и тя се прибира.

А л е к с. Сега всеки търси номера на колата ни.

Л и с к о. Време е да офейкаме.

А л е к с. Заградени сме от автомобили. Две редици натам и две редици
насам... Ще ни хванат.

Л и с к о. Вижте!

А л е к с. Този чичко ни вика.

Л и с к о. Иска да ни спаси.

*Успоредно на тяхната кола се нарежда колата на Не Толкоз Квадратното
същество. Отваря гюрука си.*

*Александър се оглежда, натиска някакво копче и отваря гюрука на
откраднатата кола.*

*Не Толкоз Квадратното Същество им прави знак да дойдат при него.
Лиско и Александър прескачат от едната в другата кола в движение.
Откраднатата кола остава да се движи в конвейера без хората в нея.
Непознатият кара безмълвно. Лиско и Александър го наблюдават хем уплашено,
хем учудено.*

Н е п о з н а т и я т /най-послед/. Какво правите тук!

Л и с к о. Защо ни гоните?

Н е п о з н а т и я т. Защото сме квадратни същества, а вие не сте квадратни
същества и се страхуваме.

А л е к с. От нас?

Н е п о з н. Смехът и песните ще ни донесат нещастия. Живеем хубаво и без
тях.

Л и с к о. Без смях?

Н е п. Имаме си всичко, което ни трябва. На човек се падат по два
автомобила, два телевизора и два хладилника.

Л и с к о. Че защо ви са по два?

Н е п. Искане да имаме.

А л е к с. Вие май не сте толкоз квадратно същество.

Н е п. Ако се досетят и те, загубен съм.

Л и с к о. Какво ще ви правят?

Н е п. Ще ме изгонят.

А л е к с. Къде?

Н е п. В Ламариния.

Колата спира.

Л и с к о. Защо спряхме?

Н е п. Тук е границата.

А л е к с. Какво е Ламариния?
Н е п. Обратното.
Л и с к о и А л е к с. Аха!
Н е п. Мисля че там ще бъдете добре.
Л и с к о. В обратното.
Лиско и Александър слизат от колата.
Н е п. Довиждане.
Колата, изчезва.
Л и с к о. За първи път ми се случва да се чувствавам добре в обратното.
Сега пък ще влезем в нещо обратно. На мен ми се струва, че там пък където **бяхме**
беше обратно.
А л е к с. Зависи на кое.
Л и с к о. Обратното може да е обратно на всичко.
А л е к с. Освен на себе си.
Л и с к о. Бе, де да знаеш, понякога, съм забелязало, че самият аз ставам
обратен на себе си.
А л е к с. Струва ми се, че подразбрах нещо.
Прозвучава протяжен писък на полицейска сирена.
Загърмяват моторите на няколко коли.
Л и с к о. Какво става?
А л е к с. Нищо, само ни преследват... Там е границата!
Л и с к о. Напред!
Хукват. Колите свирят свирепо. Моторите ръмжат, муцуните на колите са
вече по петите им. Последни усилия, тъй като бариерата на границата се вижда.
Напрежение на преследването. Скок през бариерата.
Муцуните на колите се залепват на бариерата. Чуваме смехът на Александър
и Лиско: Ха-ха-ха!

Край на първа част

Втора част

1.

*Някъде по меките коловози на Ламариния. Тук слънцето блести ярко,
птиците в клоните на дърветата ще припаднат от пеене.*

С уморена походка влиза Александър.

А л е к с. Пет часа вървим и нищо. Само трева, дървета, ручей и пеещи
птици.

Уморено влиза лисчето.

Л и с к о. Тук пътеката се влива в голям път.

А л е к с. /неочаквано го дръпва и го скрива/. Тихо!

*Чува се чаткане на копита, дрънчене на китари и песен. Минава файтон в
който седят няколко млади ламаринианци. Пеят и свирят весело. Срещат се с
насрещен файтон, в който хората също пеят и дрънкат на китара. Разминават
се с весели поздравя.*

Лиско излиза на пътя.
Срещу него се появява Силвестрициозия, хубаво момиченце, облечено в старомодна дълга рокля с дантели. В ръцете си подрежда букет цветя.
С и л в е с т р и ц и о з и я /внезапно вижда лисичето/. Охо!
Л и с к о. Аха!
С и л в е. Татко, лисиче!
Л и с к о /казва нещо, но не се чува, тъй като преминава файтон с весели смеещи се хора./
С и л в е. /след отминаването на файтона/. Какво казахте?
Л и с к о. Времето е хубаво.
С и л в е. Силвестрициозия.
Л и с к о. Лиско.
С и л в е. Баща ми е директор на театър.
Л и с к о. Баща ми е счетоводител на Тихата гора.
С и л в е. Ще си поиграем ли?
Директорът влиза.
Д и р е к т о р ъ т н а т е а т ъ р. Охо!
Л и с к о. Аха.
Д и р е к т о р ъ т. Ще тръгваме ли?
Л и с к о. Тук съм забравил един Александър.
Александър се появява.
Д и р. Охо!
А л е к с. Няма как – аха!
Всички се смеят.
Влиза файтонът на директора. Всички се качват и се наместват. Силвестрициозия взима Лиско в ръцете си и го целува. Директорът взима юздите. Конете тръгват в тръст. Чуваме веселото чаткане на копитата. В същия ритъм чуваме и песента изпълнявана от невидим квартет или нещо друго:

Ламариния!
Ламариния!
Да живее Ламариния!
Нашата страна!
Нашата страна! Да живее Ламариния!

Л и с к о /в едно от затишията/. От името ви може да се направи стихотворение, но го забравих.

С и л в е. Силвестрициозия.
Крайт на песента.
Тишина с птичи песни.
Л и с к о:
Сил
ве
стриц!

Сил

ве
стриц!

Стриц, стриц, стриц!
Я, я, я!

Сил
ве
стри
ци
озия!

С и л в е. /весело/. Мога ли да те целуна?
Целува го.

Л и с к о. Бяхме в една ужасна страна с много пушек. Дори птичките бяха забранени, защото пеят.

С и л в е. Квадратия.
Л и с к о. А това тук?
С и л в е. Ламариния!
Файтонът изчезва.

2.

*Дискусия между ламаринианци сред чудесна градинска обстановка.
Всички говорят едновременно.*

Гласът на една жена надделява и принуждава аудиторията да слуша.

Ж е н а т а. И все пак не ми е ясно защо трябва да нападаме.

О р а т о р ъ т. На нас ни трябва електричество. Ние сме страна на песните и смеха, но си нямаме кино. А кино без електричество? Как я смятате тая работа? Ние си нямаме електричество, ние все още си светим със свещи.

Г л а с. Не ни и трябва! Не искаме да станем като Квадратия!

О р а т о р ъ т. А кино?

Г л а с о в е. Искаме.

О р а т о р ъ т. Но кино без електричество още не е измислено. Затова...
/Абсолютна тишина./ ще навлезем в Квадратия, ще си откраднем електричество и ще си построим кина.

Чак сега виждаме, че файтонът на театралния директор е спрял до дискусията. Всички слушат с интерес.

Г л а с. Не искаме електричество?

Г л а с. Не ни трябва!

Г л а с. Трябва ни!

Г л а с. Искаме кино!

– Не искаме кино!

– Киното е изкуство!

– Ами!

– Изкуство е!

Дискусията се превръща в горещи викове и глъчка. Дори в боричкане и нанасяне на удари, но всичко туй под акомпанимента на китарите.

На преден план – файтонът и четиримата в него.

А л е к с. /учудено/. Вие нямате още електричество?

Д и р. Че защо ни е?

А л е к с. Тогава как живеете?

Д и р. С песни, литература, театър и рисуване.

А л е к с. Невероятно!

Д и р. В Квадратия туй е забранено. Роди ли се някой с желание да пее, прехвърлят ни го на нас.

Л и с к о. За това ли ни изгониха?

Д и р. Ами да.

Л и с к о. И какво, ще крадем ли електричество?

Д и р. Ще решим чрез гласуване.

3.

Лиско и Силвестрициозия седят на столчета край масичка в градинка пред шадраванче. Ядат сладолед. Силвестрициозия взима с лъжичката си от своята чашка и поднася на Лиско.

На заден план се движат платна на ветроходи.

С и л в е. Ако се обяви войната, всички възрастни ще заминат и ще си останем сами.

Л и с к о. И ще ядем много сладолед.

С и л в е. Вярно ли е, че там хората са квадратни?

Л и с к о. Носят маски на лицата си.

С и л в е. Въздухът бил отровен.

Л и с к о. При вас обаче е хубаво.

С и л в е. Но откраднем ли си електричеството, като нищо ще станем като тях.

Л и с к о. Там защо забраняват смеха и песните?

С и л в е. Понеже носели нещастия.

Л и с к о. Ха!

Оръдейни изстрели.

Двамата се заслушват в гърмежите.

С и л в е. Сега ще правим лудории.

Влиза Александър.

А л е к с. Лиско, тръгвам на война.

Л и с к о. А аз?

А л е к с. Оставаш тук.

С и л в е. Ти си дете.

Л и с к о. Силвестрициозия.

С и л в е. Кажи, Лиско.

Л и с к о. Когато аз съм някъде, няма начин нещо да се случи без мен.

Александър и Силвестрициозия: – Охо!

Л и с к о. Аха!

Директорът влиза.

Д и р. Тръгваме!
А л е к с. Довиждане, Лиско. Довиждане, Сил!
Д и р. Довиждане, деца!
Двамата излизат.
Л и с к о. Сил, искаш ли да жумиш и после да ме търсиш?
С и л в е. Да. /Обръща се и започва да брой./ Едно, две, три, четири, пет...
Л и с к о. Без мен ще вземат да объркат нещо.
Силвестрициозия продължава да брой.
Лиско излиза.

4.

Събрание на открито.

О р а т о р ъ т. Граждани на Ламариния, квадратианците живеят в мир с нас, но е е налага да ги нападнем. Ние сме страна на изкуството. Нямаме нито един автомобил, не знаем какво е това машина, не познаваме хладилниците и електрическите перални, но искаме да гледаме филми, а филми не могат да се прожектират без електричество. Ето защо...

Г л а с. Напред към Квадратия!

Гласове. – Към електроцентралата!

Ораторът вдига ръце.

О р а т о р ъ т. Спокойно!

Г л а с. Напред!

О р а т о р ъ т. Граждани, спокойно! /Пълна тишина./ Нашият план е да парализираме неприятеля. В столицата на Квадратия всички улици са пълни с автомобили. Има едно единствено свобод но квадратче, за да се разместват автомобилите.

Г л а с о в е. Знаем.

О р а т о р ъ т. По даден сигнал нашият агент там ще вкара в движение още една кола и ще запълни квадратчето.

Г л а с о в е. – Браво! – Отлично!

О р а т о р ъ т. Тогава движението по улиците ще се задръсти, колите няма да могат да се движат, квадратианците, които прекарват живота си в автомобилите, няма да могат да излязат от тях и...

Г л а с о в е: – И ще нападнем! – Напрееееед!

Запяват:

Напред, напред
Напред, ламарианци!
Напред, напред
Напред, ламарианци!

Назад, назад
Назад, квадратианци!
Назад, назад,
назад, квадратианци!

Пазете се, пристигахме
с оръжие в ръка
Напред ламарианци,
назад, квадратианци!

Запалват факли и ги размахват, като продължават да пеят.

5.

Столицата на Квадратия от птичи полет.

Ясно се виждат улиците, по които плътно се движат квадратчетата на автомобилите. Вижда се празното квадратче, определено за маневриране. Мрачно е, чуваме ръмженето на двигателите.

Както в оная детска играчка с комбинациите на квадратите, автомобилите умело използват празното квадратче по улиците за да променят движението си при завой или влизане в друга улица.

Хеликоптер над града. В хеликоптера седи диспечерът на движението.

Пред него е радиотелефонът.

Д и с п е ч е р ъ т. Ало, ало!... Всичко нормално. Квадратът се намира на двеста и втора улица, до пряката седемдесет и пета. Придвижва се към седемдесет и седма, седемдесет и девета. */Ние виждаме всичко на таблото./...Всичко нормално!... Квадратът се намира на деветдесет и пета. Всичко спокойно... А!...*

Г л а с /по радиотелефона/. Какво има?

Д и с п е ч е р ъ т. Ало, нещо се случило... Ало!...Внимание! Неизвестна кола влезе и запуши квадрата!

Ние виждаме това на таблото – отначало движението си е движение, докато една кола от странична уличка се вмъква в празния квадрат и го заема. Няколко мига всички коли продължават да се движат по старата посока, но в даден момент се получава задръстването. Пълна неподвижност. Моторите секват. Тишина.

7.

Няколко от колите наблизко. Някои от водачите на колите смъкват противогазовите си маски.

Разговор между подалите се от автомобилите глави:

– Май че се задръстихме,

– Не може да бъде!

– Да.

– Тогава – лошо!

– Квадратът е запълнен

– Не може да бъде!

– Тихо!

– Какво има?

– Не чувате ли нещо?

– Особен шум!

– А, какво става?

Чуваме началният ритъм на песента.

– Ужас!
Ритъмът се засилва.
– По дяволите!...

8.

Улицата. Ламаринианците тичат по покривите на колите, подсказват от кола на кола и пеят, като дръзко си пригласяят с китарите. Някои се задържат по-продължително на едно място – танцуват. Докато накрая се струпват на площада, където започва страшна канонада от ритми и танци.

Истинска фиеста.

Песента има следното съдържание:

Напред, прометейци!
Напред, прометейци!
Напред, прометейци
да си откраднем
елек-
три-
ческа
е-
нер-
гия!
Да
си
гле-
да-
ме-
ки-
но!

*Квадратианците седят безпомощно в колите си, запушили уши с ръце.
А ламаринианците танцуват и пеят:*

Напред, напред
и винаги напред
Напред, напред
и винаги напред!

9.

Хеликоптерът.

*Д и с п е ч е р ъ т. Цялата столица е парализирана! Внимание! Те танцуват!...
Заповед: Никой да не гледа и не чува!*

10.

Ламаринианците танцуват и пеят.

Напред, напред

и винаги напред!...

Някой извиква силно.

Танцът секва, китарите млъкват, песента заглъхва.

Г л а с о в е:

- Някой изкрещя!
- Вместо да пее, някой взе да крещи!
- Ще станем за смях на квадратиянците!
- Да бе, кой изкрещя?
- Кой излага Ламариния?

А л е к с а н д ъ р /силно/. Аз изкрещях!

Александър излиза на преден план.

Г л а с о в е.

- Защо крещите?
- Не виждате ли, че се веселим?
- Празнуваме!

А л е к с. Какво празнувате?

Г л а с о в е: – Ще крадем огъня!

– Електричеството!

А л е к с. /ядосано/. Кога? /Тишина./ Кажете кога? /Тишина./ Уж напред, а никой не тръгва... Само танцуваме. Само викаме. Три дни пеем и празнуваме!...

Гласове: – Ей, да бе, този е прав!

– Така е!

– Напред към електроцентралата!

В с и ч к и. Урааа!

Х о р о в о. Напред към електроцентралата!

Загърмяват тромпети, звънят кастанети, ламаринианците тръскаат ритмично тела и така се втурват в атака като викат „напред” и „ура”.

11.

Фасадата на електроцентралата.

Героичните ламаринианци дотичват светкавично и като се блъскат, най-после спират. Оглеждат фасадата.

Гласове:

– А!

– Какво?

– Ами, то...

– Заключено!

– Как заключено?

– Заключено!

– Че как?

– Не може така.

– Защо заключено?

– Уж нападаме електроцентрала, пък тя заключена.

– Хеей, защо е заключено?

Удрят яростно по вратата.

– Кой е заключил?
– Къде е ключът?
И н ж е н е р ъ т /показва се от прозорчето/. У мен
Г л а с. Дай го де!
И н ж е н е р ъ т. Гледам ви с презрение!
Ламаринианците започват да му правят серенада придружена с танци и звън на кастанети.
Изпълнен с ужас, инженерът изчезва и удря капациите на прозорците.
Ламаринианците продължават да танцуват. Александър яростно се изправя пред тях.
А л е к с. /вика/. Вижте какво!
В с и ч к и. Какво?
А л е к с. Както я карате, още три месеца ще висим тук. Тая електроцентрала трябва да се превземе.
В с и ч к и. Да де.
А л е к с. Тази врата е дебела и е залостена отвътре. Никой не може да проникне зад нея. Но виждам долу някакви дупки за проветряване на мазето. Можем ли да минем?
В с и ч к и. Не можем!
А л е к с. Което значи, че трябва да се връщаме.
В с и ч к и. Ааааа!
Внезапно изниква Лиско.
Л и с к о. Тези дупки май са ми направени по мярка.
В с и ч к и. Ураааа!
А л е к с. Тихо, ще ни чуят!
Тишина.
Лиско. /оглежда всички/. Ще се опитам да вляза и да отворя вратата отвътре. Не успея ли, загинал съм за вас и вашите китари. Довиждане, китаристи! Навежда се и изчезва в дупката.
Г л а с.
– Изчезна.
– Влезе!
– Урраааа!

13.

Лиско се мотае из подземните коридори на електроцентралата. Понякога е спокоен, понякога притичва, скрива се, чуваме зачестеното му дишане или пък трескавото тупане на сърцето му. Понякога се сепва: А така! Понякога казва тихичко: Хванаха ме!, а после: Не ме хванаха.

Най-после се изправя пред вратата. Отвън се чуват песните на ламаринианците.

Лиско се надига и отмества лоста.

Вратата се отваря. Ония продължават да танцуват..

Л и с к о. Хайде де!

В и к о в е. Ураааа!

Ламаринианците нахлуват радостно, водени от Александър, който прегръща лисичето и се извързва към другите.

А л е к с. Ламаринианци, днес вие не влязохте в електростанцията, вие влязохте в историята на вашата страна!

В с и ч к и. Урааа!

13.

Коридор на електростанцията. Влизат нови и нови нападатели. Коридорът се натъпква с хора.

Лиско и Александър стоят и гледат.

Всички викат нещо или пеят и влизат ли влизат.

А л е к с. /вика/. Стига, ще се издушим!

Л и с к о. Всеки иска да влезе в историята.

А л е к с. Отворете нещо!

Г л а с. Отваряме!

Влизат още хора. Бягат. Викат радостно.

Л и с к о. Тези хора не правят нищо. Влизат от вратата, излизат от прозореца и отново влизат от вратата!

А л е к с. /извиква/. Ламаринианци!

Г л а с о в е: Какво?

А л е к с. Тук сме се напъхали две хиляди души, един до друг не можем да работим. Трябва да останем само сто!

В с и ч к и. Урааа!

14.

Нощ. Квадратианците продължават да стоят в колите си. По покривите на колите, този път в обратна посока минават натоварени с трофеи ламаринианците. Всеки носи по някоя част от електростанцията. Радостни възгласи, песни и пр.

Постепенно затихване на шума, излизват се последните участници в нападението.

Ето ги най-после Александър и Лиско. Александър е взел лисичето в ръцете си.

Александър спира.

Л и с к о. Защо спряхме?

А л е к с. Не виждаш ли? Въздухът стана чист, вече се виждат и звезди. Три дни страната живее без фабрики, пушеците изчезнаха.

Л и с к о. Как са квадратианците?

А л е к с. Седят си в колите и не знаят какво да правят.

Влиза Не толкоз квадратното същество.

С ъ щ е с т в о т о. Да бягаме!

А л е к с и Л и с к о. А!...

С ъ щ е с т в о т о. Познахте ли ме?

Л и с к о. Вие ни спасихте, когато ни гонеха!

С ъ щ е с т в о т о. Аз пъгнах един автомобил повече в движението.

А л е к с. Свободния квадрат!

Л и с к о. Шпионинът на Ламариния!
С ъ щ е с т в о т о. Да бягаме, преди да са ни пипнали.
Бързо излизат.

15.

Разсъмва се. Тишина. Редицата на блокираните коли. Замислените лица на пленените в колите квадратианци, смъкнали противогазовите си маски.

Г л а с ъ т н а р а д и о т о. Квадратианци! /Лицата на квадратианците трепват./ Ние сме хора, които не се усмихваме и презираме песните, защото смятаме, че песните и смехът носят нещастия на човечеството. Но ние не нападаме никого, на никого не пречим. Ламаринианците живеят без технически новости, да си живеят, ние не можем като тях, ние обичаме автомобилите и телевизорите. Но защо ни нападнаха? Защо ни се подиграха? Те използваша някакъв шпионин, заклешиха ни и ни нападнаха, за да отнесат една електроцентрала. Че я отнесоха не им се сърдим, сърдим се за това, че пяха и танцуваха по улиците ни, оскверниха с весели рисунки стените и автомобилите ни, замърсиха ни с изкуство. Добре де, какво ще кажем тази сутрин на децата си? Какви обяснения ще им дадем като видят шарениите по тротоарите? Опозорени сме и затова решаваме: обявяваме война на ламаринианците, война за отмъщение, да не посмеят повторно. Съгласни ли сте?

Чуваме едно спокойно масово: – Да!

16.

Някъде в Ламариния.

Ламаринианците носят и струпват на полянка частите от електростанцията. Всеки подава носеното и пада на тревата. Хората се тръшкат. Не толкоз квадратното съществува приема донесеното и го сверява с някакви планове-чертежи. Не толкоз квадратното съществува приема донесеното и го сверява с някакви планове-чертежи. Изведнъж попада на един телевизор. Трепва.

С ъ щ е с т в о т о. Кой донесе това?... Вас питам, кой посмя да донесе това?

Н я к о й. Аз... Видях го там и го взех... /Пада на тревата./

С ъ щ е с т в о т о /строго/. Никой не ви е казал да взимате телевизор!

Пуца телевизора. В екранчето се появява квадратиантски говорител.

Г о в о р и т е л. Квадратианци, да отмъстим! Столицата ни е обезобразена от хулигани. Всички мъже да се явят на определените пунктове, за да получат оръжие. Границата ще бъде прекосена точно в десет часът. Напред! Да затрием Хулигания от лицето на света!

С ъ щ е с т в о т о /затваря телевизора/. Лиско!

Л и с к о /дотичва изведнъж/. Кажете, господин шпионин!

С ъ щ е с т в о т о. Спасявай ни! Бягай право в столицата. Кажи на министрите!...

Л и с к о. Аз?

С ъ щ е с т в о т о. Мъжете са отровени от въздуха на Квадратия и падат като круши. Полетата са постелени с лежащи мъже. Ламариния ще бъде прегазена и заличена от лицето на света!

Л и с к о. Тичам!

Изчезва.

Съществува също се строполява на земята.

17.

Автобусите на Квадратия ръмжат като зверове, спират, от тях се измъкват въоръжени с пушки хора.

18.

Министрите на Ламариния заседават.

Бързо влиза Лиско.

Л и с к о. Войниците се изпотръшкаха задушени! А квадратиянците ще нападат!

М-р п р е д с е д а т е л я т. Само туй липсваше. Ние сме девет министри и няма как, ще тръгнем. Господа, ставайте и грабвайте оръжието.

Л и с к о. Вие сте луди!

М-р п р е д с е д а т е л я т. Мъже няма, разберете.

Л и с к о. А жени?

М-р п р е д с е д а т е л я т. Колкото щеш.

Л и с к о. Красиви жени?

М-р п р е д с е д а т е л я т. Имаме.

Л и с к о. Чаша вода.

Дават му. Пие.

Л и с к о. Трябват ми осем хиляди парчета.

П р е д с е д а т е л я т. Какво ще правите е тях?

Л и с к о. Ще спасявам родината ви... Още вода.

19.

Строени квадратиянци с автомати в ръце.

Пред тях застава офицер.

О ф и ц е р ъ т. Всеки има по четирийсет и девет куршума. Какво се иска от вас? Ти, юнак.

П о с о ч е н и я т в о й н и к. От нас се иска да убием по четирийсет и девет ламариниянци.

О ф и ц е р ъ т. Браво, юнак! Защо ще ги убиваме?

В о й н и к /когото са посочили този път/. Защото пеят, танцуват, рисуват и така нататък.

О ф и ц е р ъ т. Браво, юнак! /Сочи друг./ Това лошо ли е?

Т р е т и в о й н и к. Това е много лошо, защото изкуството пречи на живота. Щастлив може да бъде само сериозният човек. Ние сме много сериозни хора.

О ф и ц е р ъ т /сочи четвърти/. Затова?

Ч е т в ъ р т и в о й н и к. Затова имаме всички удобства за живот, а ламариниянци нямат дори ватерклозети.

О ф и ц е р ъ т. И какво ще правим?

Но ето, че прозвучава чудесната песен на красавиците. Войниците се стъписват. Слушат:

Ламариния, Ламариния!
Да живее Ламариния!...

О ф и ц е р ъ т. Никой да не слуша.
В о й н и к. Не може, чува се.
О ф и ц е р ъ т. Няма да чувате! Това е вредно!
В о й н и к ъ т. Някой пее!
О ф и ц е р ъ т. Запуши ушите!
Войниците оставят автоматите да висят и запушват уши с длани
Влиза танцуващата първа редица на красавиците. Танцуват, пеят и дрънкат на китари.

Войниците зяпват.
О ф и ц е р ъ т /извиква/. Очите!
В с и ч к и. Какво – очите?
О ф и ц е р ъ т. Затваряй!
Харц – очите са затворени, ушите са запушени. Красавиците идват до тях.

Танцуват до самите тях.
В о й н и к ъ т. Разрешете да доложат!
О ф и ц е р ъ т. Какво има?
В о й н и к ъ т. Напарфюмирани са!
О ф и ц е р ъ т /вика/. Запуши нос!
В с и ч к и. Запушваме нос!
В о й н и к. С какво?
О ф и ц е р ъ т. Истинският войник не задава въпроси, а запушва!
В това време една от красавиците се приближава до него. Опипва пистолета му.

К р а с а в и ц а т а. Това какво е? /Офицерът мълчи, затворил очи и уши./ А?
Какво е това?

О ф и ц е р ъ т. Пистолет!
К р а с а в и ц а т а. Аааа, с него убивате!...
Жените се засмиваат шумно.
В т о р а к р а с а в и ц а. Е, хайде де, убийте ни!
Смях.
О ф и ц е р ъ т. Не се смейте!
Смях.
О ф и ц е р ъ т. Войници, на оръжие!
Ат – два! Автоматите са насочени към красавиците, които примират от смях.

К р а с а в и ц а т а. Ами погледнете малко, не виждате.
В т о р а т а. Целта трябва да се види!
Т р е т а т а. За да се убие!
Смях.
О ф и ц е р ъ т. /вика/. Ушите!
Войниците пуцат автоматите и запушват уши. Смях.

Г л а с о в е:
– Хайде де!
– Чакаме.
– Да ни убиете.
О ф и ц е р ъ т /извиква/. Не гледай!... Внимание – легни! / Войниците лягат по очи./ Главата в тревата!
Красавиците отгоре се смеят. Навеждат се, всяка взима по един автомат.
П ъ р в а т а. Готови за стрелба!
Насочват автоматите към небето.
В т о р а т а. Стреляй!
Всички стрелят. Поглеждат надолу.
П ъ р в а т а. Не мърдат.
В т о р а т а. Заспаха.
П ъ р в а т а. Упоени са.
В т о р а т а. От цветята.
Влиза Лиско.
Л и с к о. Какво, готово ли е?
П ъ р в а т а. Мъжете на Квадратия са натръшкани по ливадата.
Л и с к о. И ламаринианците!... Едните са отровени от мръсния въздух, другите от чистия.
Влиза Александър.
А л е к с. Лиско, ти пак свърши някаква работа.
Л и с к о. Няма как, трябваше да ги оправя. Само че...
А л е к с. Не искаш да се чува.
Л и с к о. Скромнен съм.

23.

Площад в столицата на Ламариния. Паметник, покрит с бял плат – предстои да бъде открит. Тържествено по случай откриването на паметника. Свири духовна музика. Край на музиката.

Министър—председателят произнася реч.

М-р п р е д с е д а т е л я т. Ламаринианци, ние не сме по речите, затова ще кажа само едно изречение, написано на паметника, който днес откриваме: „Да живее спасителят на Ламариния!” С това обявявам паметника за открит.

Военна музика. Покривалото бавно се свлича и открива пиедестал, върху който грациозно е приседнал Лиско, с изящно извита опашка.

Александър изнася живия Лиско напред.

Л и с к о /в настъпилата тишина/. Благодаря за паметника, макар че нямаше защо. Но най-силно ви благодаря за ветрохода, който ми подарихте. С него ще мога да се върна в моята родина. Бях при квадратианците, бях и при вас. Обикнах вашата страна, но предпочитам да живея в моята... Довиждане!...

Силвестрициозия със сълзи на очи взима Лиско в прегръдките си, целува го и го оставя на земята.

Оркестърът свири, ламаринианците викат ура и ръкопляскат, а Лиско и Александър тръгват. След тях поемат всички.

24.

Лиско и Александър влизат във ветрохода. На брега махат с кърпички и свирят оркестранти.

Александър и Лиско вдигат платната. Ветрохода потегля. Чуват се възгласи:

– Довиждане, Лиско!

– На добър час!

– Щастливо плаване!

– Не ни забравяй!

Лиско и Александър махат за сбогом.

25.

В открито море. Платната са пълни с вятър. Александър седи на руля.

При него идва Лиско. Носи един компас.

Л и с к о. Сега, вие, като сте стар морски вълк, можете ли да познаете по този компас къде се намира Родината ни?

А л е к с а н д ъ р /взема компаса и го поглежда/. Натам!

Сочи накъде.

Л и с к о /весело/. Така мислех и аз. Пълен напред към родината!

26.

Ветроходът изчезва в светлата синева.

27.

Палубата.

Александър, вече обрасъл с дълга брада, наблюдава през далекоглед.

А л е к с /живо/. Лиско!

Л и с к о /живо/. Видях – земя!

А л е к с. Родната земя!

28.

Брегът.

Ветроходът се приближава. Платната му са полуприбрани.

Лиско и Александър скачат на сушата.

Л и с к о. Най-последно!

А л е к с. След седем месеца!

Птичи песни.

Л и с к о. Слушайте!

А л е к с. Колко е хубаво!

Л и с к о. Като в Ламариния!

Шум на автомобил. Спирачки. Колата се заковава до тях.

Една глава се подава през прозорчето.

Г л а в а т а. Ей, вие глухи ли сте?

Втора кола удря спирачки и се заковава след първата.

В т о р а т а г л а в а /вика/. Ей, главо, защо не караш?

Г л а в а т а. Две пешеходни гарги ми се изпречиха.

*Колите дават газ и отминават.
Птичите песни и смехът на нашите двама герои.
А л е к с. Като в Квадратия!
Л и с к о. Имаме и едното и другото.
Смях, музика.*

Край